

„Kdykoliv se upír setká s lidskou bytostí, extrahuje z této krev, čímž ji následně mění v dalšího upíra...“

Hiroshi Watanabe

„Tak tady je máme, paní magistro.“ Muzejní zřízenec otevřel Anně výhled na řady pomalovaných mumiových schrán. Chtěla se ujistit, zda jsou všechny opravdu prázdné, pak jí ale došlo, že by taková otázka mohla být na újmu její vědecké důstojnosti, a omezila se na tlumené poděkování. Hlasitá mluva jí s ohledem na ponuré exponáty přišla svatokrádežná. Zřízenec ji zrádně opustil, což vlastně uvítala, neboť se jí začala nebezpečně podlamovat kolena a nepotřebovala svědky. V bledém elektrickém světle zatím vířily drobné částičky prachu a klimatizace předla tichý duet s bezpečnostními senzory.

Sklonila se k připravenému mosaznému štítku: *Antropomorfní polychromovaná rakev neznámé ženy, 22. dynastie*. Hm, nejlepší asi bude uspořádat egyptské rakve podle stáří a na světelných panelech stručně přiblížit jednotlivá období, pomyslela si. Poohlédnu se po něčem ze Staré říše. Programově se vyhýbala slepým pohledům smolných očí – měla z nich husí kůži. Kdyby se nestyděla, utekla by.

„Přece byste se jich nebála,“ ozvalo se jí za zády.

Rychle se otočila, ale neznámý muž už jí povzbudivě klepal na rameno. „Jste přece slavná vampiroložka, nesmíte mít strach.“

„Vy jste ten expert přes rakve?“

„Jen svým způsobem,“ pousmál se.

Vůbec se jí nelíbil, ačkoliv nebyl v nejmenším ošklivý, ba naopak – snad až nápadně pohledný, ale tak nějak děsivým způsobem. Jeho černé oči se příliš podobaly neživotným, smířeným pohledům mumiových schrán, překvapivě plavé vlasy se mu divoce stáčely po skráních jako hejna třpytivých háďat. Rovný klasický nos a krutá ústa neslibovaly nic dobrého. Jinak ovšem vypadal normálně – ošoupané džíny a lněná košile –, jako každý druhý na filozofické fakultě.

„Jak víte, že se bojím?“ zjišťovala.

„Cítím to,“ ukázal si na nos.

„Když nejste slíbený odborník, co tady děláte?“

„Jsem odborník, ale na strach. Zachytil jsem vaše zděšení a šel jsem po pachu.“

Něco v jeho způsobech, v hlase, v nenápadné kořeněné vůni jí připomínalo Alexandra.

Dva podobní šílenci přece nemohou existovat! bouřila se v duchu. Dál se potutelně usmíval, jako by jí četl myšlenky. Velkoryse přehlédl její rozpaky a vtrhl rovnou doprostřed sálu, kde se pak bez zábran pustil do podrobné prohlídky připravených exponátů.

„Myslím, že tady nemáte co dělat,“ sdělila mu Anna nejistě.

„Proč myslíte?“ napodobil ji posměšně, ačkoliv ho její názor zjevně vůbec nezajímal. „Chci vás přesvědčit, že se jich nemusíte bát.“ Zeširoka rozmáchl rukama. „Jsou to jen věci, ve kterých kdysi leželi jiné věci – mrtví. A mrtví jsou docela neškodní, pokud jsou skutečně po smrti.“

Anna fascinovaně sledovala, jak ten plavý muž nevzrušeně tančí sálem. Smítka prachu v mihotavém světle zlátla a vířila kolem něho jako pomyslná aura. Najednou stál zase vedle ní. „Zkuste si sáhnout.“

„Ne,“ vyhrkla, „to přece nejde!“

„Naopak. Když máte strach, sáhněte si. Nikdo vás neuvidí.“ Postavil se těsně za ni, obemknul její zápěstí a vedl jí ruku jako prvňáče v hodině psaní. Proti své vůli vdechovala jeho zvláštní vůni a přála si přitom být na míle daleko.

„Nic to není, jen dřevo, sádra, barva. Cítíte to?“

Anně se zatmělo před očima. Roztřásla se tak, že se o něho musela opřít. Nevadilo mu to. „Jenom dřevo,“ opakoval. „Neuvěřitelné, k smrti se bojíte a zároveň jste k smrti vzrušená. Možná byste si měla do jedné lehnout, co říkáte?“

Zalapala po dechu. Koutkem oka hledala únikovou cestu, zvonek nebo domácí telefon, cokoliv, ale na druhé straně se nedokázala ubránit elektrizujícímu mravenčení, které ji činilo nevysvětlitelně poddajnou.

„Co byste to byla za vampiroložku,“ zašeptal jí do ucha, „kdybyste to aspoň jednou nezkusila? Máte skvělou příležitost. Tohle nejsou žádné odporné, černě lakované sériové krabice, ale umělecká díla. No tak!“ Šetrně odklopil jedno víko.

„To nesmím,“ řekla spíš sobě než jemu.

Zamítavě mávl rukou, jako by mu patřily nejen rakve, ale celá Moravská galerie. Znovu ji opustila všechna vůle, jeho černé oči ji hypnotizovaly, jeho vladařským pokynům se nedalo vzdorovat. Opatrně překryla tisícileté ornamenty vlastním tělem.

„Matko Nut, rozprostři svá křídla...“ šeptala česky staroegyptskou modlitbu. A on byl všude kolem ní. Odevzdaně zavřela oči. Rakev zhotovily živé lidské ruce, dotýkaly se jí, jako se jí teď dotýká ona. Ty ruce nejsou víc než prach a balzamovanou nebožkou se pyšní některé muzeum.

Zkřížil jí paže na prsou, urovnal záhyby jejích dlouhých úpletových šatů – černých, jak případné –, upravil jí havraní hřívu. Konečně, spokojen s výsledkem svého díla, pietně postál nad znehybnělou Annou, která dospěla k závěru, že se přiblížil její konec. Překvapivě jí to bylo jedno.

„Bude z vás úchvatná mrtvola,“ oznámil jí samolibě.

Vydalo nakladatelství Sursum (<http://www.sursum.cz>), Tišnov 2002

ISBN 80-7323-027-5